

Glej, Zbořo- vanje ptic

Jean-Claude

Carrière

Režija: Nina Rajić Kranjac

Nastopajo: Benjamin Krnetić, Petja Labović, Blaž Dolenc,
Nejc Cijan Garlatti, Sara Dirnbek, Nataša Keser

Prevod: Danica Geršak

Kostumografija: Ljubica Čehovin – Suna

Scenografija: Aleksander Vujović

Sponzor in svetovalec za sceno: Farzad Koushki

Izbor glasbe: Lea Čehovin

Oblikovanje svetlobe in tehnično vodstvo: Martin Lovšin

Tehnična podpora: Borut Bučinel

Fotografija: Sunčan Stone

Vodja programa *Glej, Rezident* in izvršna producentka: Barbara Poček

Izvršna producentka: Anja Pirnat

Mentorji

režija: izr. prof. mag. Tomislav Janežič

dramska igra: doc. Matjaž Tribušon

dramaturgija: doc. dr. Blaž Lukan

kostumografija: red. prof. Janja Korun

scenografija: izr. prof. mag. Jasna Vastl

Produkcija: Gledališče Glej

Koprodukcija: Akademija za gledališče, radio, film
in televizijo Univerze v Ljubljani

Motiv. Želja. Brca
v rit. Pot. Iskanje.
Odgovornost.
Volja. Pravica za
boj. Jeza. Izbira.
Vzeti si prostor.
Odpreti prostor.
Boj. Žud. Upor.
Izgovor. Boj.
Dvom. Izziv. Tek.
Ovira. Obračun.
Tek. Tek. Tek. Tek.
Bežanje. Skrivanje.
Odpor. Udobje.
Nemoč. Sodba.

SVET ME UČI

Prikimavati. Odobravati. Sprejeti. Razumeti. Dojeti. Se podrediti. Večini. Ne izstopati. Biti vljuden. Biti sprejet. Dobro sprejet. Biti zabaven. Nositi svoj križ in verovati. Trpeti. Biti mučenik. Ne predrzen. Ne ohol. Niti najmanj ponosen. Skrivati zmage. Ne hlepiti po presežkih. Imeti svojo gredo. Jo negovati, da obrodi. In živo mejo. Lepo obrezano živo mejo. Ne bogat. Biti reven. Biti žejen. Biti lačen. Nič vzeti. Nič deliti. Nič dati. Biti sam zase. Jebeš druge. Se ne da drugače. Tako pač je. Nekdo bo odpadel. Biti tiho. Ne biti glasen. Paziti na jezik. Lepa beseda lepo mesto najde. Biti pravilen. Ugajati. Izogibati se konfliktom. Izpolniti pričakovanja. Ne razočarati. Izbrati srednjo mero. Zlato sredino. Paziti nase. Se ne razdajati. Ne se izgubiti. Ne tavati. Ne piti. Ne kaditi. Imeti razčiščene pojme. V vrsti odstopiti mesto šibkejšemu. Svojo šibkost dobro skriti. Premoč povzdigovati. Ranljivost zatreti. Ne se posmehovati. Ne se postavljati nad. Niti pod. Biti suveren. Ne aroganten. Prijazen. Topel. Ne jokati. Smehljati. Ne deliti klofut. Bolje jih je sprejeti. Nastaviti drugo lice. S svojo glavo misliti, ko je to nujno. Sicer je bolje slediti. Toku. Se roditi. Shoditi. Šolati. Delati. Služiti. Vložiti. Kupiti. Prodati. Se prodati. Živeti svoje sanje. Ne sanjati. Ne spat. Ne zaspati. Teči. Pot. K cilju. Do cilja. Za cilj. Biti zdrav. V duhu. V telesu. Opustiti meso. Nadeti pelzmantil. Sončna očala. Dobre čevlje. In marširati. Z dvignjeno glavo. Ponosnimi rameni. Gaziti, ko za to pride čas. Brati knjige. Gledati dokumentarne filme. Tudi gledališče, ampak bolje tuje, ker slovensko je ... Potovati. Ampak vse ob svojem času. Čakati. Na boljše čase. Čeprav je danes boljše kot je bilo. Izobilje. Vse je na dosegu roke. Zato je treba poznati svoje meje. Postaviti svoje meje. Varovati svoje meje in jih na koncu tudi zapreti – svoje meje. Ne vsakega pustiti v svoj prostor. Izbrati, koga lahko. Kdo si zasluži. In kaj lahko da. Biti sumničav. Premišljen. S tem

pridobiš spoštovanje. Drugih ljudi. To je pomembno. Diplomirati. Magistrirati. Doktorirati. Tu pa tam kaj napisati. Objaviti. Lajkati. Šerati. Fotkati. Ujeti vsak trenutek, da ne izgine. Najti ideale. Idole. Se po njih zgledovati. Jih oponašati. Potem jih prerasti. In postati sam idol. Spoznati partnerja. Ustvariti družino. Ali kariero. Rasti. Še rasti. Zrasti. Odrasti. Se starati. In umreti.

MAJHEN JE TA SVET.

Moti in iritira me ta svet.
Nervira.
Živcira.
Uzurpira.
Straši.
Potiska v kot.
23 let imam.
In skrbi me, da to postaja moj svet.
(Iz dneva v dan se tišam. Moj jezik se suši. Moja drža je vse bolj poza. Moj korak je skromnejši. Moj nasmeh je vedno bolj *a priori*. Moj pogled postaja meglen. Moj dih plitek.)
Srce pa še tolče.
Za koga? Za čim? Za kaj?

Nina Rajić Kranjac

Zbrali smo se 24. junija

Bilo je vroče poletje. Sončen dan.

Bolje rečeno – sonce ga je žgalo. Žgalo.

Ljudje na pločnikih so lovili sence.

Asfalt mi je cvrl espadrilce. Zame je to

bil poseben dan. Pred dobrim tednom

sem se vrnila s trimesečnega potovanja.

Zadnjo zimo sem preživel v belih nočeh

Rusije. Pomlad me je krstila v Temišvaru,

Novem Sadu, tradicionalnem Beogradu in

poletje v Ljubljani. Zadnji študijski proces

sem zaključila točno pred enim letom, v

tunelu lutkovnega gledališča, s svojimi

sošolci, kjer smo družno diplomirali in se

poslovnili. Začela se je pot brez njih. Dolga

zima. Dobesedno in metaforično. Najprej

sem se borila s tem, kaj zdaj. Vpisala sem

magisterij. Bila sprejeta. Ponudila se mi je

rezidenca. Jo sprejela. Stvari so se odvijale

same od sebe. Dobre stvari. Takšne, ki

si jih mlad režiser lahko želi. Prilike, radi

rečejo. Meni pa gladko malo ni bilo nič

jasno. Kaj bom? S kom bom? Ali bi? Če

bi ... Kaj me zanima? Kaj naj bo tema?

Gate na glavo in dva svinčnika v nos, moj

angel sreče je bil lačen in bos. Frustracija

je rasla. In me prerasla. Vzbrsteli so razni

odpori. Izgovori, dvomi v sebe, v smisel

gledališča, mene v njem in ogromen

občutek samote. Neprijetne samote. To

je trajalo. Romantično sem se utapljala v

to gmoto živega blata, ki me je gohtalo

od gležnjev do grla. Potem je nastopil

sram. Da sem gnil, nepremičen kup

dreka, katerega glavni smisel je, da pač

smrdi. Če sem se ozrla okoli, sem videla

kolege, ki grizejo, se borijo, delajo svoje

stvari. In to dobro. Pogumno. Bam ena

premiera, bam druga, produkcija v Drami,

asistence, fanti, punce, ljubezen, članki,

zabave, vsi so bili svetle zvezde na nebu,

jaz pa mravlja na dnu vodnjaka, ki lahko

o vzpenjanju na luno samo sanja. Pa še

sanjati si ne upa. Ne vem, do kod naj grem

v ilustriranju tega stanja, imam še par slik

v glavi, ampak najbrž ti je jasno. Tebi, ki

to bereš. Potem sem začela kopati po

materialih. Končno. Raznorazni teksti.

Basni, pravljice, Brecht, enodejanke

Čehova, zenovske zgodbe, koane,

Milena Marković, Ivo Andrića, ljudske

pesmi – uf, tu sem se zapletla in zgorela.

Potem sem bluzila o témi doma. Obsedlo

me je iskanje doma. Zakaj mi je ta tema

pomembna? Mrzlično sem potovala v

Srbijo in nazaj. Snemala izjave ljudi, kaj

je zanje dom. Spraševala sem, kaj jim

pomeni pesem, kdaj pojejo, s kom pojejo.

Če ne pojejo, zakaj ne pojejo. Potem

sem od vse muke doma pela po ure in

ure. In se učila bas kitaro. Potem je bilo

novi leto. Nek navaden dan, po uri režije

na akademiji. Kjer me je zvilo, ker sem

videla, da nimam več časa za cincanja.

Šla sem domov. Na polici je bil tekst, ki ga

nisem prebrala. Vzela sem tekst. Začela

brati. V šusu prebrala. Se naježila. In ga

izbrala. Oziroma je on izbral mene. *Je ne*

sais pas.

To je bila prva pot. Pot do teksta.

Pot se nadaljuje.

Z istimi fazami.

Zdaj, ko pišem, sem še kar na njej.

In iz dneva v dan me preseneča. Ampak

dobro je. Potujem. Trenutno sem točno 22

dni pred premiero. (Ura je 01:38 ponoči.

Poslušam Oliverja Mandića.)

Ampak lepo je, ker na tej poti nisem

sama.

Zbrali smo se 24. junija. Poleti. Sonce

je žgalo.

Poznali smo se, a se nismo poznali.

Prvič delamo vsi skupaj. Še vedno se

spoznavamo. Vse bolj in bolj imam vtis.

In to mi je všeč. Sonce več ne žge. Zima

je, malo me zebe – dobesedno, ne pa

metaforično. Metaforično me prekuhava,

izgorevam, sladko gorim. Kopljemo po

materialu, ukvarjamo se s poantiranjem

vsebine, ki jo tekst odpira. Imamo razne

faze. Frustre. Odpore. Spore. Uvide.

Iskre. Dogaja se nam proces. Poletimo in

pademo. Ni lahko. Je pa igrivo. Imamo

željo – žud – motiv. Ne upam si opisovati

naprej. Kot da moram prepustiti predstavi

sami, da spregovori, ko bo napolnil čas. Ko

boš ti, dragi bralec, sedel na klopi, brez

naslona za hrbet, in potoval z nami. Mi pa

s tabo. To ima v teatru navsezadnje edini

smisel, verjamem.

NEKEGA DNE JE NEKDO NEKJE NAPISAL:

O Attare, prosuo si po svetu ovome sadržaj krčaga ispunjenog mošusom tajni. Horizonti ovoga sveta puni su tvoga mirisa i zaljubljenici su uznemireni zbog tebe. Tvoji stihovi su tvoj pečat i poznati su kao Mantiku-t-Tair i Mekama-tu-t-tuyur. Ovi skupovi, govori i razgovori ptica su nivoi na putu čuđenja, ili, moglo bi se reći, oni su Divan Opijenosti. Uđi u ovaj Divan sa ljubavlju. Kada Slavuj tvoje ljubavi galopira i ti žudiš za nečim, deluj u skladu sa tom žudnjom. Ljubav je lek svim bolestima, ona je lek za dušu u oba sveta.

O ti, koji si krenuo putem duhovnog odrastanja (unutarnjeg razvoja) nemoj čitati moju knjigu samo kao delo poezije, ili delo magije, već je čitaj sa razumevanjem, a da bi ti to uspelo, ti moraš osećati žeđ za istinom i biti nezadovoljan sa sobom i sa ovim svetom.

Onaj koji nije osetio miris moje knjige nije ni pronašao put ljubavi. No, onaj koji pažljivo bude čitao, osetiće u sebi žudnju za istinom, i postaće vredan ulaska u Put o kojem govorim: ljudi spoljašnjeg sveta (dunjalučari) osećaće se poput davljenika u mojoj knjizi; dok će ljudi unutrašnjeg sveta (duhovni tragači) razumeti njene tajne. Moja knjiga je znamen svoga vremena. Ona je istovremeno dar za izuzetne i blagodet za ostale ljude. Ako čovek, koji je hladan poput leda, pročita ovu knjigu, on će izleteti, kao oparen, iza zastora koji skriva tajne od njega. Specifičnost ove knjige je u tome što će ona dati plodove, prema načinu na koji se bude čitala. Ako budete često razmišljali o njenom sadržaju, svaki put ćete se okoristiti više i više. Veo ove žene, u haremu, biće postepeno za vas otkriven na nivou časti i blagostanja. Prosuo sam bisere iz okeana razmišljanja i sada sam slobodan, a ova moja knjiga je dokaz za to.

Ipak, ako budem sebe suviše hvalio, to vam se neće svideti, mada će oni nepristrasni uvideti moju zaslugu, jer svetlost mog punog meseca nije skrivena. Ako ja i budem zaboravljen kao čovek, ipak neću biti zaboravljen sve do Sudnjeg dana zbog bisera poezije koje sam prosuo po glavama ljudi. Kupole nebesa će se raspasti pre nego što će ove poeme nestati.

Čitaoče, ako te snađe kakvo dobro, ako budeš doživeo neka otkrovenja čitajući pažljivo ovo delo, onda se seti i mene u svojim molitvama. Ruže iz ružičnjaka sam tu i tamo razbacao. Nemojte me zaboraviti. O prijatelji moji! Svaki šejh otkrije učenje na svoj specifičan način, a onda nestane. Kao i oni pre mene, otkrio sam pticu svoje duše onima koji su uspavani. Verovatno i taj san, kojim je ispunjeno vaše postojanje, uskratilo vam je susret sa ovom knjigom, ali sada kada ste se s njome susreli, vaša duša će biti probuđena tajnom koju ona otkriva. A sada, moj je mozak nadimljen poput mušepka u kome se nalazi moja lampa. I ja kažem sebi: »O, ti, koji previše pričaš, bolje bi ti bilo da, umesto toga, razbijaš svoju glavu u potrazi za tajnama. Kakva je korist ovog pripovedanja ljudima koji boluju od egoizma i samoljublja? Šta se može roditi iz srca koje boluje od sujete i ponosa?« Ako želiš da okean tvoje duše ostane u stanju zikrullahi (slavljenja Alaha), ti moraš umreti za ono što si bio i potom moraš učutati.

FARID UD-DIN ATTAR¹
Nishapur, 1177

ŽUD

10

prvo žudiš da te vide
a oni vide samo sebe
onda kad si viđen nije ti to više važno
jer ne možeš da jedeš da piješ i kenjaš krv
i ne spavaš noću
onda žudiš da te vole
razni te vole pa ih jedeš ili bivaš pojeden
onda kad to dođe nije više važno jer
od jedenja si suvi kostur što mlatara
onda žudiš za nečim što se zove lep život
a to ti nikad nije došlo i ako jeste prošlo je
jer lep život nije za ljude kao što si ti
to je za one druge
onda žudiš za drugim životima
da budeš mlad ili onaj tamo
gledaš film i hoćeš unutra
onda shvatiš, da bi sve isto opet
a ponekad i središ svoja creva
svoj pritisak
svoj šećer
i gužvu u prevozu
onda žudiš za suncem
za drvećem i
hladnom bistrom vodom
i onda
ako jedan dan više ne žudiš
umreš
umreš za svoje snove
umreš za sve koje si izjebala
umreš za sve koji su te izjebali
umreš za decu
i umreš i ovako
i onako
jedinog smisla ima da žudiš
inače nema koristi od tebe
bolje da budeš mačka ili drvo
žudi i trpi.

MILENA MARKOVIĆ ²

POTI

Na začetku vseh steza in poti, v osnovi same misli o njih, leži ostro in neizbrisno vrezana pot, po kateri sem prvič svobodno stopil.

To je bilo v Višegradu, na trdih, nepravilnih, kot izgledanih poteh, kjer je vse suho in pusto, brez lepote, brez radosti, brez upanja na radost, brez pravice do upanja, kjer neki grenak grižljaj, ki ga ni človek nikoli pojedel, poskakuje v grlu z vsakim korakom, kjer pripekajo veter in sneg in dež, jedo zemljo in seme v zemlji, vse pa, kar vendar vzklije in se rodi, bičajo, zvijejo in upognejo, tako da bi vse to, ko bi mogli, z drugim krajem zatolkli v zemljo, samo da bi se vrnilo v brezobličje in temo, iz katere se je rešilo in pognalo.

To so brezštevilne poti, ki kakor pisane niti in vrvice prepredajo hribe in rebri okoli mesta, ponikajo v belo cesto ali izginjajo ob vodi in v zelenem vrbovju. Nagon ljudi in živali je zarisal te poti, potreba pa jih je utrla. Tukaj se je prav težko odpravljati, kakor hoditi in se vračati. Tukaj ljudje sedijo na kamnu in se skrivajo pod drevesom, na suhem ali v revni senci, zaradi počitka, zaradi molitve ali kmečkega preštevanja sejmov. Na teh poteh, ki jih pometa veter in izpira dež, sonce pa okužuje in razkužuje, na katerih srečuješ samo izmučeno živino in molčeče ljudi s trdimi obrazi, sem zasnoval svojo misel o bogastvu in lepoti sveta. Tukaj sem neveden in slab in praznih rok bil srečen, opojno srečen do nezvesti, srečen od vsega, česar tukaj ni, ne more biti in nikoli ne bo.

In na vseh cestah in poteh, ki sem jih pozneje v življenju prehodil, sem živel samo od te uboge sreče, od svoje višegrajske misli o bogastvu in lepoti ustvarjenega sveta. Kajti pod vsemi cestami sveta se je stalno vila samo zame vidna in občutna ostra višegrajska pot, od dne, ko sem jo zapustil, pa do danes. Dejansko sem po njej meril svoj korak in uravnaval hojo. Vse življenje me ni zapustila.

V trenutkih, ko me je utrujal in zastrupljal svet, v katerem sem po zlem naključju živel in čudežno ostal živ, ko se je temnilo obzorje in je smer postajala negotova, sem kot vernik molitveno preprogo pobožno razgrinjal predse trdo, ubogo, vzvišeno višegrajsko pot, ki zdravi vsako bolečino in uničuje vsako trpljenje, ker vse nosi v sebi in jih vse po vrsti prekaša. Tako sem po nekajkrat na dan, izrabljajoč vsako zatišje v življenju okrog sebe, vsak premor v pogovoru, prehodil po en del te poti, s katere sploh nikdar ni bilo treba stopiti. In tako bom do konca življenja neopazno in skrivoma vendarle prehodil usojeno dolžino višegrajske poti. Takrat pa se bo s koncem življenja tudi sama ustavila. In izgubila se bo tam, kjer se končujejo vse steze, kjer izginjajo poti in brezpotja, kjer ni več hoje in napa, kjer se bodo vse zemeljske ceste zmešale v nesmiseln klobčič in zgorele kot rešilna iskra v naših očeh, ki tudi same ugašajo, ker so nas privedle do cilja in resnice.

IVO ANDRIĆ ³

Foto: Suncan Stone

Sodelovanje pri projektu *Zborovanje ptic*

Letoŝnje ŝtudijsko leto je moje zadnje leto na akademiji, sem namreč absolventka dramske igre. Šestop z odrov varne akademijske igralnice v dvorane profesionalnih gledališč in produkcije je obdobje, ko si začnem postavljati ogromno vprašanj, ki so ključna za nadaljnje odločitve in nekakšna baza ali pa prve smernice moje ustvarjalne poti. Ogromno stvari – od minimalnih vsakdanjih situacij do igralskih ali ustvarjalnih odločitev pa do resnejših življenjskih potresov – doživljam precej usodno. Žene me ambicija, ki včasih preraste v pretencioznost in velikokrat se izkaže, da je ob najpomembnejših trenutkih v življenju ali pa ob pomembnih monologih na odru treba ostati kar najbolj »brezbrizen« pa vendar dovolj občutljiv, da je lahko sploh karkoli zanimivo. Vse skupaj je precej kaotično, ravno v trenutku, ko bi si želel, da je urejeno, ter obratno. Vsak je že šel, trenutno hodi ali pa ga to obdobje še čaka in vsak se na svoj edinstveni način prebija skozenj – v tem nisem nič posebnega. Vendar pa mislim, da vsekakor tega »konteksta« ne gre jemati za samoumevnega. Vsak mladi posameznik, vsaka nova generacija in vsak nov čas, ki prihaja z njo, je potencial nečesa do zdaj še neznanega, do zdaj še nevidenega. Vendar pa so za razvoj tega potenciala potrebni kraj, čas, potrpljenje in pa trdo delo. Ustvarjalna skupina predstave *Zborovanje ptic*, katere večina posameznikov prečka opisano obdobje, se je skozi proces združila tudi okoli dotičnega konteksta, ki ga ponujata stari sufijski ep in kasnejša Carrièrova dramatizacija le-tega. »Začetek«, »pot«, »potencial« so pojmi ali teme, ki jih obravnavamo v naši nastajajoči predstavi oz. so njen kontekst, hkrati pa so tudi nenehno prisotni kot kontekst komunikacije med nami v samem ustvarjalnem procesu. Taka komunikacija in taka vrsta dela pa omogočata prostor in čas ter potrpljenje in veselje do dela meni kot posamezniku, torej mladi igralki, in mi omogočata, da nadalje razvijam svojo veščino za kar dandanes igralcu velikokrat zmanjka časa zaradi nepopustljivega ritma in hitrosti množične produkcije v času »čim-več-čim-prej-za-čim-manj«.

Za pomemben del procesa in pa tudi prej opisanega konteksta se izkaže tudi nenehno prevpraševanje stališča do različnih vprašanj, ki se porajajo posamezniku ob začetku njegove poti ali pa na njegovi ustvarjalni, življenjski poti nasploh.

Ptice namreč šmrdokavri na poziv na pot odgovarjajo z najrazličnejšimi izgovori oz. se v vsakem trenutku različno opredeljujejo do zgodb in modrosti, s katerimi jih šmrdokavra vabi k potovanju proti svobodi oz. resnici. Ob vsaki novi šmrdokavrini potezi se skupaj s skupino soigralcev na odru nenehno urim v opredeljevanju do vsebine šmrdokavrine modrosti, do vsebine svoje trenutne vloge kot tudi do vsebine dramskega besedila. Urin se v opredeljevanju do vsebine kot mlad človek in tudi kot ustvarjalka, ki pa je nenehno v tesnem odnosu s svojimi soigralci oz. s svojo ustvarjalno skupino.

Za pomemben pojem v ustvarjalnem procesu se izkaže tudi pojem »skupina«. Predvsem prvi del procesa je bil dragocen prav zaradi vzpostavljanja trdne skupine ljudi, ki se je zbrala za dotičen ustvarjalni proces okoli ene teme oz. zgodbe, vendar prej še nikoli ni delovala v taki zasedbi: nekateri v skupini so že sodelovali skupaj in drugi ne, nekateri imajo že več izkušenj z delom v profesionalnih gledališčih, za nekatere je bil to prvi projekt izven akademije. Izkaže se, da je treba vse naštetu vzeti v zakup, da bi vzpostavili kreativni prostor za vsakega posameznika in s tem trdno skupino, ki je ustvarjalna, gledalce navduši

z močno energijo ter samozavestjo in kreativno predstavlja pomembne teme vsebine. Opisano potrebo za trdno skupino, ki se na poti do cilja ne preda zlahka, orišeta tudi Attar in Carrière v besedilu *Zborovanje ptic*.

Sodelovanje pri projektu *Zborovanje ptic* je zame izjemnega pomena zaradi prostora, ki ga odpira za modrosti ali preproste ideje, za katere danes ni ne časa ne kraja, še manj posluha in potrpljenja; ker me nenehno sprašuje po lastni opredelitvi do določene misli ali problema in mi s tem odpira pomembna, zame trenutno zelo aktualna vprašanja in ker vzpostavlja skupino, ki je danes redka in šibka na prenekaterih področjih, ki niso profitna ali se enostavno »ne splačajo«.

Neumni ptiči ...

Res smo neumni.

Da se spustiš delati takšen tekst, moraš imeti resne probleme v glavi. Tekst, ki ga je težko prijeti, še težje pa spustiti.

Ampak imamo to. Imamo ta jajca.

Rekli smo »*jebi ga*« in smo šli iskat Simorgha.

Vsak svojega.

In to v pičko materino.

Tudi če se bomo morali plaziti do tja. Tudi če prekolnemo vse. Tudi če se bomo morali odpovedati vsemu. Tudi če začnemo dvomiti v pot. Tudi če nam vse perje odpade. Tudi če se nam krila posušijo. Tudi če kenjamo krv. Tudi če se do konca pobijemo med sabo.

Mladi smo in lahko si dovolimo.

Lahko si dovolimo zgoreti.

Ampak skupaj. Samo skupaj in nikakor drugače. Če nismo skupaj, nimamo šans. Z nami, za vas.

Jata.

Eno.

Na pot!

Pack up all my care and woe

Here I go, singing low

Bye-bye, blackbird

Where somebody waits for me

Sugar's sweet and so is he

Bye, bye, blackbird

No one here can love and understand me

Oh, what hard-luck stories they all hand me

Make my bed, light the light, I'll arrive late tonight

Blackbird, bye, bye

Here I go, sing a little bye, blackbird

Where somebody waits for me

Sugar's sweet and so is he

Bye, blackbird

So long blackbird, bye-bye

Bye⁴

Pav

Nekega dne so se zbrali ljudje, gnala jih je želja, da bi se družili ob ljubezni. Prvi človek je odkorakal do daljnega gradu in zagledal v njegovi notranjosti svetlobo ljubezni. Vrnil se je, pripovedoval o tem, kar je videl. A pametni človek, ki je vodil zborovanje, jih je opozarjal, da to ni zanje. Drugi človek se je še bolj približal ljubezni. S svojimi dlanmi in ustnicami se je dotaknil plamena in ljubezen je zmagala. Vrnil se je z osmoljenimi dlanmi in ustnicami in pripovedoval o svojem popotovanju. A pametni človek mu reče: »Tvoja razlaga ni nič bolj točna.« Tedaj se ves zagnan dvigne tretji človek. Povzpel se je na prste in se silovito pognal v ogenj. Njegovi udi so postali rdeči kot zublji. Še sam se je spremenil v plamen. Tedaj je pametni človek, ki je vse gledal od daleč, rekel drugim: »Naučil se je, kar je hotel vedeti. A samo on to razume in to je vse.«

Auftakt:

SMRDOKAVRA

Čakanje, napoved, neučakanost, srečanje, povabilo, vprašanja, odgovori, odločitev, privolitev.

Začetek: PUŠČAVA

Tipanje, spoznavanje, neodločnost, omahljivost, previdnost. Opogumljanje, delna spoznanja, začetek upiranja, poletna vročina, večna jata, eni in isti ptiči, en in isti prostor, odpori, konflikti, zamere, solze, odpuščanja, padci, pobiranja, majhne zmagice, počitki, očitki, grizenje, mahanje, mlatenje, scanje v veter, majhnost, nepomembnost, razočaranja. Ampak nikoli predaja.

Skupina, ki se širi in krči, spreminja oblike, a ohranja jedro.

Odpor; nočem, ne bom, ne morem, ne gre, to niso izgovori, ker hodim, ker grem, ker se premikam, faza izgovorov je že mimo, zdaj je pritoževanje, kontriranje, dvom, opozarjanje na lastno šibkost, kazanje na tuje šibkosti. Nemir na eni, ampak popolna mirnost, skoraj odmaknjenost na drugi strani. Kaj se vznemirjate? Ne more spodleteti. In če spodleti, bom izgubila vero v teater, ampak ne more. Vse to ne more iti v nič. Ne more. Nekam bo šlo. Upam, da v Človeka. Nekje bo.

Ne vem. Res ne vem. Kdaj bo že konec te puščave?

Nadaljevanje: 7 DOLIN

Vstopili bomo. In potem bo vse ena sama poezija, en sam osvežujoč rečni tok, en sam popoln ton, popoln izdih, popoln izliv.

Konec: SIMORGH

Bog daj.

Prelet pešca

Čik. Brez kave ne bo šlo. 00:00. Kaj, če bi jutri? Ne, zdaj!! Ok, ok, ok! Kava. Džezva ali mašinka? Ne, mašinka – ni zoca. Voda, topla. Prej bo. Medtem – čik. Posoda se je nabrala. Spucat, nujno takoj ZDAJ! Ne, ne, ne brez neke glasbe. Clementine. Kava skuhana. Ni sladkorja. Preišči omare. Brez. Evo me. In ... Po tej svinjski tipkovnici pa že ne. Spucat, spucat ... spucano! To! ČIK!

Dobro jutro. Prazen wordov list. Začetek. Mrzim začetke. Kaj, če ne bi tega napisal? Ziher bom napisal nekaj blesavega. Ne znam pisati. Še več, ne zmorem pisati. Piši! Tipkovnica. Kaj pa to ... ? Če združiš K in L, skočiš eno vrstico gor, dodaš O in P, dobiš KLOP. Klop – Autan za naslednji sprehod. Ni časa za odlašanje. Ok, še ena kava, samo še ena. Dovolj! Čik. Od začetka.

Na pot!

In tako je vsakič. Preden naredim korak, vstopim v material, se mi pojavi nešteto odvodov, maskiranj dvoma v vsebino, zatekanja k razumu. Ampak tega je enkrat dovolj in treba je stopiti kamorkoli že, to prinese začetek, pakiran s koncem. Vmes pa predvidljivi nemir in mir, streli v prazno, zadetki, gnev in veselje. Iz elipse v drugo se vali gmota materiala proti končni predstavi. Iz procesa v proces iste teme, iz vaje v vajo ista vprašanja in povečini ista odkritja. Ne pri *Pticah*. Ta proces ima zame drugačno vezivo ... Je tisto redko blago, ko si skupina dovoli deliti prostor pripovedovanja. Vsaj tak občutek imam in nekaj bo na tem, ker me to polni. Za vse tiste ostale, ki nimajo skupinskega naboja. Za disfunkcionalna brezna soliranja. Za »človek človeku brend« predstave. Ne idealiziram – še vedno se zaplezamo, še vedno pademo. Drugače je to početi skupaj. In *Ptice* mi predstavljajo prav to, vrnitev k izhodišču – iskanju drugih v črni škatli, stegovanju rok in tipanju po stiku. Kratkem, dolgem, nima veze. Važno, da se zaiskri. Ker takrat je vse preprosto in vse kristalno jasno. In vendar ne gre brez boja! Jaz, jaz, jaz, jaz. Jaz znotraj uprizoritve, moje mesto, moj trenutek, moja priložnost, moj prostor! Moje potrebe in moji strahovi!

Zliti se v skupino terja več profesionalizma. Skljevati ptičji povodec, odpreti kletko, opraviti z vrednostnimi sodbami o pravilnem in napačnem, pokopati svoja pričakovanja in začivkati skupaj z ostalimi v eno. Nekaj se bo pod pritiskom skupine gotovo premaknilo. Če že ne ptič gledalec, mogoče metulj.

Poslanica ob uprizorjanju zborovanja ptic

Strah. Moram priznati strah. Predvsem samemu sebi. Ogromno brezobličje avtoritete je nekje iznad in nikakor nočem, da si me prisvoji kot misionarja svoje male resnice. Lahko popuši kurac kdorkoli, ki se koncentrira le na svoje znanje in ki bi mi rad ponudil priložnost, vse dokler v žepu mencam krajec njegove zastave, ki mi jo bo v zameno jutri potisnil v roko in zahteval, naj zdaj umrem na polju zanj. To niso moje vojne. Šo pa žal moje ulice in moji hodniki. Meni, če smem, propisno puca kurac za glavonje, ki že dolga leta niso zadovoljili ženske, in njihova papučarska mnenja o situaciji, v katero so me brez prava glasanja postavili. Mene je strah umreti v spanju, mlad. Strah me je, da ne bom mogel do konca izreči, kar mora biti izrečeno, in strah me je tišine, ki bo sledila po mojih ulicah in hodnikih, ker krdelo mojih jaranov, ortakov, sošolcev in znancev že menca krajce po žepih ali pa misli, da bo odgovor našlo na fejsu.

Treba je iti. It v pičko materino, nazaj, od koder smo prišli. Zapreti oči in lizati dno utrobe, maternice. V temo, s polnimi pljuči. Ker nisem vreden sonca. Ki sije na moja ihtenja pred spanjem, na moje ledvične kamne in jebene paleolitske diete. V pičko materino.

Ker sonce je. Utroba pičke materine je. Je ženska, je svoboda. Kdo je kralj? Kdo je tvoj kralj?

Ne delaj se, da ga ne potrebuješ. Ne pretvarjaj se, da ne tavaš in si ne želiš, da bi te nekdo našel. Česa si želiš? Kaj bi rad? Bodi to, kar hočeš. Bodi to, kar hočeš. Kva??

Posnel bom najvplivnejši, najbolj prodajan album zadnjih dvajsetih let, instantno zaslužil dva milijona in se tik pred izidom, tik pred promocijsko svetovno turnejo zaprl v hotelsko sobo z žensko in se šest mesecev šutiral v veno s heroinom. Izživeti lajf, ki ni garantiran z nikakršno institucijo in stabilno prihodnostjo, vse, kar danes je, je treba vzeti in vzeti do kraja in ne želeči preveč, ker danes se veliko niti ne da doseči. In vodstvo je odpovedalo. Vodstvo se mora poustvariti iz množic. Vi, glupi plačanci, vaš »red« je zgrajen iz peska. Že jutri se bom vzdignila in razglasila: BILA SEM, SEM IN BOM.

In to je. Bog, kralj, resnica. Zašutirati se v veno in na barikadah razglasiti revolucijo. Pokazati s prstom nase. Povedati svojemu otroku. Prevzeti breme in odgovor. Jaz sem kriv. Jaz sem kriv. Pizda ti materina. Kdo je tvoj kralj? Vem, da si želiš, vem, da ne spiš ponoči. Za to gre. Kakšen Nietzsche, nesrečni spodleteli pesnik. Bog je. Vase se je zazrl. Komu boš rekel »ja«? Kdo bo stal na drugi strani, ko se vse vžge, ko vojna prikoraka čez center s slabo vzgojenimi kastrati in njihovimi veselnicami. Koliko boš plačal za kruh v trgovini, ko se enkrat vrneš? Zaradi koga boš zjutraj vstal za v službo? Kralj je. In kralj ni nek starec, nek prst, to niso neke stavbe, v katere se ne sme. Kralj je. Priznaj si strah. Treba se je naspati. Treba je iti. Drugače smo izgubljeni.

Benjamin Krnetić

NEZAVRŠENA PESMA TRAJE VEĆ
OD PROŠLE GODINE I FRUSTRACIJA JE JEBENO ŽIVA

*

Ajde palimo odavde
dosta smo svirali
odavno je svanulo
i jazz
je samo još svedok vremena
nikako razumevanje
zato palimo odavde
slušaj me

javljam se
kao svako izgovoreno »da«
na svadbama
prošlosti
istina
koja preti da ne izdrži

svanulo je
u razbacanu sobu
na razguljenoj
sivoj fotografiji
u bele zidove
i kaos
nepomičan
područje zanosa
koje traži i krv
i glazbu

* *

Ajde palimo odavde
kraj je ipak kraj
a naša su čitanja
u putevima ptica
neonskim slovima
i mrtvim dragim licima

* * *

Palimo odavde
dolaze životinje
i bljuju mene
iz nas
i biću krvoproliće
gledaću u tebe
znam gde se rat zbiva
gutaću polja mina
i smejati se vatri
u sutradan
hladan
i nestao
Ajde palimo odavde

da zaplaću majke
da se pravimo
da još uvek postoje
da smo sinovi pesme
velikog orla
i pobede lava
na mokrim poljanama
tuđine

Palimo odavde
u dubinu straha
sebe
i priznajmo poraz
i priznajmo smehu
i usta i oči
i njegovu prošlost

jer je dom
još uvek laž svakome detetu
jer je porodica
još uvek samo njegova igra

* * * *

Ajde palimo odavde
i biću neko drugi svaki dan
i praviću se da znam
samo palimo odavde
dođi samnom
zaboravi
na tren
na sebe
na sve uvrede
koje me
svakako opravdano
čekaju
samo slušaj
i budi
korak
motor
budi samnom
i palimo odavde
svaki dan
drugi dan

i biću neko drugi svaki dan
i biću svi tenkovi sveta
jedan preko drugog
u strugi Dnjepra
iz mene će piti svet
i mržnju i noć
i napunjena pluća
živim srebrom

i goreću
otvorenih očiju
za pobjedu crnih zastava
moje će ime biti
država
kanjoni iskopani uzdasima
milijoni zakopanog
ništavila
jer biću grob
i zemlja
i topli tabani u njoj

* * * * *

Ajde palimo odavde
mnogo tražim od tebe
znam
ali samo ovaj put
u nemoguće
zaboravi
samo ovaj put sebe
uđi u mene
ja znam
jer ja sigurno znam
ja sam taj
udahni u mom stomaku
svu faunu
neka se bude
jata ptica
i riba
neka sve uđe
u more
kao u smrt

znam
nema smisla
pij
i umri
sva si dubina
mene

* * * * *

ja sam Otomanin stari
i moja je zemlja
puna sokova sunca
i mrtvih prijatelja
sam ću rezati grlo svoje
i pevati himnu
u molu
na rubu
na praporu
i past će glava
ali je neću izgubiti
ležaće kraj kolena mog
u blatu
da je vide svi
napolju
zanesenu
u njihova strumno
šibana torza

* * * * *

Ajde palimo odavde
preko drveća
i zapaljenih pustinja
u obećanu priču
prije laku noć
u prvi dan
u otca zakopanog
ajde palimo
i biću bog
pucaću
ravno u čelo
sebi
sudiću
ravno iz dna

Pet vpra- šanj za Niño

LRŠKA BRODAR: *Za izhodišče si si vzela Carrièrjevo Zborovanje ptic in pa petje pesmi, kako to, kaj te je vzpodbudilo k temu?*

NINA RAJIĆ KRANJAC: Ja. Na začetku. V samem konceptu. In še to ni bilo povezano, ker takrat še nisem imela izbranega teksta. Zanimalo me je raziskovati mesto glasbe v gledališču, konkretnije vlogo pesmi v gledališču. Vendar kasneje, tekom procesa, smo se posvetili drugim poljem. Material nas je nagovarjal drugače. Glasba je še vedno prisotna. Predvsem zato, ker glasba sama lahko odpira druga asociativna polja. Nagovarja nas iracionalno. Ampak sama predstava – no, to še ni – delovni material, ki ga imamo do zdaj, ne temelji na pesmih. Šploh. Izhodišče in glavni material, ki nas je zanimal, je tekst *Zborovanje ptic*, zgodba. Ostajali smo ji zvesti. Veliko smo prebirali originalno Attarjevo pesnitev, nenehno se k njej vračamo. Zato tudi izsek iz pesnitve v srbsčini. Na žalost Slovenci nimamo prevoda originalne pesnitve. Ker pa smo območje bivše Juge, mislim, da ne bo težav z razumevanjem zapisa. Zapis se mi zdi pomemben za dojetje duha oz. parfuma materiala – teksta, s katerim se ukvarjamo. Še posebej, ker o njem piše pesnik sam: Attar. Sam izpostavi, kaj je *Zborovanje ptic*. V kakšnih okoliščinah je nastalo, od kod njegova potreba, da to napiše, komu namenja to knjigo, ima celo duhovite pripombe o morebitnih sprejemanih ali nesprejemanih resnice, ki jo postavi. O posledicah, ki jih bo knjiga pustila v bralcu. Si predstavljaš, leta 1177! Mega. Zato zapis v srbsčini. Šicer imam navado, da referenčne materiale nabiram v različnih jezikih, različnih prevodih, marsikje se izkaže, da se pomen s prevajanjem zapacka, priredi, in tukaj poskušam vedno biti čim bolj široka ... Po drugi strani nekatere vsebine preprosto bolje zazvenijo v točno določenem jeziku.

LRŠKA: *Kako si se lotila dela? Zanima me tudi npr. izbira sodelavcev.*

NINA: Zanimalo me je delo v skupini. Kot prvo in najpomembnejše. Kaj sploh je skupina. Kako vzpostaviti pogoje dela, da se skupina poveže? Kako vzpostaviti varno okolje, v katerem imamo vsi željo po raziskovanju, izražanju? Ne zanima me dik-tatorsko – absolutno – režijsko gledališče. Rada imam ljudi. Pomembna so mi njihova mnenja. Še več, mislim, da je to osnova za ustvarjanje. Igralci zame niso samo izvajalci režijskih napotkov. Z vsakim od njih, z njihovo prisotnostjo, z njihovo naravo se zame definira tudi žmoht predstave. In če se nam jutri pridruži nekdo nov, bo to popolnoma spremenilo dinamiko skupine. Kar se tiče izbire sodelavcev, mi je bilo pomembno, da se z njimi soočim popolnoma odkrito. Kaj me zanima, kaj bi rada raziskovala in potem njim prepustila, da se na podlagi tega sami odločijo, ali si to želijo, in povsem legitimno bi bilo, če jih to ne bi zanimalo. Tega ne jemljem osebno. Hvaležna sem za to, ker ko pridejo krizni časi, izgubljanja, tavanja, odpor, je pomembno, da vsak posameznik pri sebi ve, da je v procesu zaradi lastne želje in ga lahko tudi zapusti, če mu delo ne predstavlja več nobenega smisla. Kar se tiče skupine, pa je to nenehno prilagajanje, poslušanje, skrb za lasten prostor znotraj skupine, zavedanje svojih odgovornosti, prevzemanje le-teh in hkrati tudi skrb za ljudi okoli sebe. Skupina me je naučila sposobnosti refleksije. Gledanja na stvari iz različnih zornih kotov. Utišanja lastne pomembnosti. In me jačala takrat, ko sem šibka. Dobra, močna skupina.

To delo, negovanje skupinske dinamike, se ne neha. Do razhoda.

Sam tekst tudi govori o tem. Namreč nekega dne se zbere skupina ptic, da bi našla svojega kralja, in se odpravi na pot. Te ptice na začetku in ptice po končani poti niso enake. Nekatere odpadejo. Druge obupajo. Zbežijo. Tiste, ki pa naprej potujejo, se spremenijo. Nekaj jih spremeni. Verjetno pot. Verjetno ljudje in druga bitja, ki jih srečajo na poti. Verjetno spremenijo druga drugo.

LRŠKA: *Na kakšen način delate, katera vprašanja se vam med procesom odpirajo (npr. tematska in formalna)?*

NINA: Delamo. Resno. Zbrano. Vsak dan. Hehe ...

Večino časa delo orientiramo glede na lastne potrebe. Vedno v stiku z vsebinami, ki se jih odločimo odpirati. Tekst je mene nagovarjal na več nivojih. Najprej individualnem. Nezadovoljstvo s svetom, ki me obkroža. Z vprašanjem, kje sploh leži smisel v vsem. To mislim čisto konkretno. Kakšen teater želim sama kreirati? Prevzeti odgovornost za spremembo in za krivdo. Potem, ko to sprejemem, se odpravim na pot. Na pot k uresničevanju le-tega. Obdelujemo temo odpora. Temo identitete. Temo upora. Skrivanja za maskami in izgovori. Pozicijo posameznika znotraj skupine. Moč skupine, ki je lahko destruktivna do posameznika – nalašč. In obratno, posameznika, ki je nevaren za skupino. Temo ljubezni, kakšna ljubezen je prava. Kaj je z izbiro? Kaj je s strahom, strastjo, s temo smrti? Ha, tekst je res večplasten in pluje iz teme v temo. Ampak če ga res na grobo orišem, je to tekst o iniciaciji nekega procesa, o preboju skozenj, in o končnem spoznanju.

LRŠKA: *Kako na vaše delo vpliva čas, ki ga imate na razpolago? Rezidenca je v Gleju zasnovana tako, da ustvarjalcem omogoča daljši proces, ki ni nujno usmerjen v produkt, kot je to v navadi v gledališčih, kjer imaš na razpolago dva meseca in je že premiera.*

NINA: Čas je pomemben dejavnik. Glede na vse, kar sem opisovala, je čas nujno potreben. Proces, ki se iniciira, je pogojen z njim. Predvsem zaradi posledic, ki jih trajanje povzroči. Bistvena se mi zdi suverenost in avtonomija nad vsebino, ki jo s časom ekipa prične jemati nase – zase. Skupina postane mediator med vsebino in sporočilom, ki potuje do gledalca. Skupina prevzame odgovornost za predstavo in za to, da gledalca nekam pelje. Kar pa ni lahko. Zato so potrebna »muda«, ki ne zrastejo čez noč. Rasti pričnejo šele, ko se z vsebino kot ustvarjalec ukvarjam dovolj časa in jo lahko pripovedujem, narišem, napišem, ujamem v haiku ali s pogledom (se pravi, da jo polnokrvno dojamem). Takrat, ko postanem šef vsebine in nisem suženj veličine teksta. Tekst postane moj, oder postane moj prostor za izraz, in ne polje, kjer me poje občutek sramote, nemoči, neznanja.

Ne bi pa romantizirala programa rezidence. Tudi ta je v mojem primeru usmerjen k izdelku. Še več: glede na čas, ki sem si ga vzela, in glede na to, da sem napovedala samo eno premiero, se čaka prav na izdelek. Kar mogoče niti ni slabo. Delo se postopoma kanalizira v izdelek, vprašanje je samo, kako bomo z njim ravnali. Moja idealna slika je, da bomo s časom, ki šele prihaja (se pravi z igranjem predstave), to ugotovili in nadgradili izdelek, ki ne bo samo produkt, ampak bo šele s publiko začel odkrivati prave razsežnosti – začel bo živeti. Mislim, da predstava ni nikoli zares dokončana in njen edini smisel je, da se jo doživlja kot živ material, ki ga je treba nenehno razvijati naprej.

URŠKA: Zanimivo je, kako si pri sebi nekaj zamisliš, ko moraš oddati koncept, kot od tebe zahtevajo producenti (od njih pa to zahtevajo financerji), potem pa se stvari, ko začneš delati s konkretnimi ljudmi in si soočen s konkretno situacijo ali trenutkom v času itd., spremenijo, tudi zaradi prepričanja o drugačnem načinu dela, kot je v gledališčih pri nas stalna praksa. Nenazadnje se kljub vsem avantgardam in poskusom preseganja ideje o genialnem režiserju in njegovi edinstveni poetiki ta princip ohranja ... Kako ta zunanja situacija (realni kontekst) deluje natež? Je to določen pritisk, kakšno je tvoje stališče? Kakšna je situacija na akademiji, nenazadnje je to tudi tvoj magistrski projekt?

NINA: Učim se, da ta pritisk odjebem. Ne preostane mi drugega. To je moja odgovornost. Če se ne prisluhne dejavnikom oziroma glavnim gradnikom (po moje) dela v projektu (tekst, igralci, sodelavci, čas, v katerem delam, kontekst itd.), ki jih izbiram z namenom in namerno, potem je mogoče najboljše, da se pač tipkajo koncepti in se na koncu rezidence priredi razstava.

Hočem reči, da obstajajo formalni deli, kot so razpisi in kreativno delo, ki se jih ne sme žrtvovati zaradi prvih.

Mislim, da kot režiser nisi tako omejen s strani sistema. Sistem postaviš sam. Znotraj okoliščin, jasno. Kako je delati v institucijah? Ne vem. Z gotovostjo pa trdim, da sem jezna vedno znova, ko me kot gledalca pustijo na suhem, ker uprizoritvene odločitve niso v povezavi z vsebino, ki jo postavljajo predme. Zato termin »režijska poetika« po malem sovražim. Mislim, da mora biti vsaka predstava invencija izraza. Ne pa štepanje prepoznavnega režijskega stila, ki z vsebino gledanega nima absolutno nobene zveze.

In tako je tudi z mojo izkušnjo z akademije. Vzgojena sem bila na tak način in skozi produkcije se je izkazalo, da se takšno delo obrestuje. Še pravi

slediti temu, kaj želim povedati, okoli česa želim, da se vsi v dvorani zberemo. O čem naj razmišljam. In kako želim, da se razidemo. S čim ljudi pustiti, ko bodo odhajali iz dvorane. To je vse.

Nataša Keser

Sara Dirnbek

Blaž Dolenc

Petja Labović

Nejc Cijan Garlatti

Benjamin Krnetić

Gledališče Glej

Gregorčičeva 3
1000 Ljubljana

www.glej.si

Rezervacija vstopnic:
rezervacije@glej.si in + 386 1 421 9240
Nakup možen tudi na www.mojekarte.si

Predsednica društva, producentka in
koordinatorka programov: Inga Remeta
Umetniški vodja: Marko Bratuš
Producentki: Barbara Poček in Anja Pirnat
Odnosi z javnostmi: Rok Avbar
Urednica *Glej, Lista!*: Urška Brodar
Vodja tehnike: Grega Mohorčič
Tehnična podpora: Borut Bučinel, Martin Lovšin

Glej,
ZBOROVANJE PTIC
Glej, Lista!
Letnik 7, št. 3, november 2015

Urednica: Urška Brodar
Lektorica: Svetlana Jandrić
Oblikovanje in prelom: Grupa Ee / Mina Fina – Ivian K. M. – D. Ilić /

Izdajatelj: Gledališče Glej
Tisk: Stane Peklaj s. p.
Naklada: 300
ISSN 1855-6248

Podpirajo nas: Ministrstvo za kulturo RS, Mestna občina Ljubljana, GOOJA
IT, interaktivni mediji, d. o. o., Društvo za promocijo glasbe, Super Catering,
Igra I2R d.o.o.

Zborovanje ptic je podprla Galerija Farzad

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA KULTURO

Mestna občina
Ljubljana

PREPROGE
www.farzad.si

Posebna zahvala: Andrej Vrhovnik, Slavica Janošević, Gašper Tesner (oba SMG), Iztok Vadrnjak, Lane Sokolovski, Marjana Johnson (vsi SNG Drama Ljubljana), Jože Logar, Angelina Karimović (oba MGL), Marjanca Rački, Sanja Nešković Peršin, Janez Rozman (vsi SNG Opera in balet Ljubljana), Galerija Farzad, Peter Frankl, Borut Bučinel

Zborovanje ptic je zaključna produkcija Glejeve rezidentke v letu 2015 Nine Rajić Kranjac in je režiserkina magistrska naloga v okviru drugostopenjskega programa Gledališka in radijska režija na Akademiji za gledališče, radio, film in televizijo Univerze v Ljubljani.

